

PERUSSUOMALAINEN

MEDIA- JA KULTTUURI- POLITIIKKA

13.1.2020

Perussuomalaiset ei hyväksy mielipidesensuuria eikä sitä, että vihapuhe- tai maalittamis-
syytöksillä hiljennetään keskustelua. Puolustamme vahvasti loukkaamatonta oikeutta sanan-
vapauteen. Haluamme myös, että kansallismielinen ja suomalaisuudesta ylpeä ajattelu-
mallimme ja historiallisesta taustastamme kumpuava kulttuuri tulee vahvistumaan.

Suomalaisen kulttuurin tulee olla läsnä myös koulujen arjessa ja opetussuunnitelmissa.
Haluamme kulttuurin, sivistyksen ja taiteen opetusta – emme monikulttuurista propagandaa
tai poliittista ideologiaa lasten pään menoksi. Perussuomalaiset haluaa säilyttää joulujuhlat
ja -kirkot, ylpeästi laulettavat enkeli taivaat ja suvivirret.

PERUSSUOMALAISET

SANANVAPAAUS, VIHAPUHE JA SOSIAALINEN MEDIA

Perussuomalaiset kannattaa laajaa sananvapautta, joka on yksi Suomen yhteiskunnallisen vapauden ja tasa-arvon kivijaloista. Ilmaisunvapauden kaventamiseen on aina suhtauduttava erityisellä varovaisuudella, ja rajaukset on tehtävä vain selkeästi sellaiseen viestintään, jolla uhataan ihmisyyksilön tai ihmisryhmän henkeä, terveyttä tai vapautta tai panetellaan tavalla, joka täyttää kunnianloukkauksen tunnusmerkit. Euroopan ihmisoikeustuomioistuin on omalta osaltaan vahvistanut, ettei sananvapaus koske vain myönteisiä tietoja ja asioita, vaan myös sellaisia, jotka loukkaavat, häiritsevät ja järkyttävät.

Suomessa on viime vuosina huolestuttavasti alettu ottaa irtiotoja klassisesta länsimaisesta sananvapauskäsitteestä puhumalla sananvapauden arvon korostamisen sijasta ”sananvastuusta” ja soveltamalla oikeuslaitoksessa hyvin tulkinnanvaraisia kansanryhmää vastaan kiihottamista koskevia ja uskonrauhanrikkomispykäläiä. Suomalainen kantaväestö ja maamme valtauskonto kristinuskoto sin eivät ole oikeuskäytännössä saaneet samanlaista lainsuojaa kuin eräät vähemmistöuskonnot ja -kansallisuudet.

Suomessa on langetettu tuomioita esimerkiksi siitä, että henkilö on asettanut näytille sen faktatiedon, että viime vuosina tapahtuneissa terrori-iskuissa Euroopassa useimmissa tapauksissa yhdistävänä tekijänä on ollut terroristien muslimitausta. Samaan aikaan valtakunnan-syyttäjä on nostanut syytteen jopa 15 vuotta vanhasta kirjoituksesta, jossa perinteistä avioliittokäsitystä perustellaan Raamatun tulkinnalla.

Perussuomalaiset on jättänyt lakialoitteen, jolla pyritään muuttamaan rikoslaisa rangaistavaksi säädetyn kansanryhmää vastaan kiihottamisen tunnusmerkistö. Lakialoitteessa esitetään rikoslain kiihottamispykälän muuttamista siten, että rangaistavaksi jäävät ainoastaan rikoksella uhkaaminen ja rikokseen yllyttäminen. Lisäksi aloitteessa esitetään, ettei rangaistusvastuu enää jatkossa koske tiedon tai mielipiteiden julkaisemista ja näkyvillä pitämistä.

Kiihotus- ja uskonrauhanpykälien sijainti rikoslain 11 luvussa, joka käsittelee sotarikoksia ja rikoksia ihmisyyttä vastaan, on myös kyseenalaista. On kohtuutonta rinnastaa niin sanotut sananvapauserikokset esimerkiksi joukkotuhonnan valmisteluun tai kidutukseen, jotka löytyvät rikosnimikkeinä samasta luvusta.

Oikeusministeriössä on käynnissä hanke, jossa arvioidaan tarvetta lisätä rikoslakiin niin kutsutut maalittamispykälät. Näiden tarvetta on perusteltu sillä, että etenkin

poliiseihin, oikeuslaitoksen viranomaisiin ja toimittajiin kohdistunut ”maalittaminen” uhkaa oikeusvaltion toteutumista. Maalittamisrikoksista haluttaisiin lisäksi yleisen syytteen alaisia rikoksia, jolloin asianomistajan ei edes itse tarvitsisi nostaa syytettä, vaan sen voisi tehdä syyttäjä oma-aloitteisesti.

Maalittamispykäläistä säätäminen voi pahimmassa tapauksessa avata portit ennennäkemättömälle mielipiteenvapauden rajoittamiselle. On normaalia, että kansalaiset antavat kriittistä palautetta muun muassa lehdistön tai virkamiesten toiminnasta. Ei ole terveen demokratian merkki, jos tietyt ammattiryhmät halutaan nostaa kaiken arvostelun yläpuolelle.

Vihapuhetermin käyttö poliittisena lyömäaseena on kiihtynyt ennennäkemättömiin mittasuhteisiin Suomessa ja monissa muissa maissa. Erityisesti perussuomalaisten ylläpitämää kriittistä maahanmuutto- ja EU-poliittista keskustelua on pyritty muiden puolueiden ja median toimesta rajoittamaan ja vaientamaan heittämällä ilmaan vihapuhe- ja maalittamissyöttöksiä. Suomessa jopa käynnistettiin opetus- ja kulttuuriministeriön johdolla vihapuheen vastainen kampanja, jonka tarkoituksena ei ollut vain torjua ”laitonta vihapuhetta”, vaan myös paheksua ”laillista vihapuhetta” sen epäeettisyyden takia.

Useat verorahoin ylläpidettävät yhteiskunnalliset tahot ovat järjestäneet erilaisia vihapuhetta vastaan kampanjoivia toimia. Sisäministeriön alle muodostettiin jopa erillinen vihapuhetyöryhmä, jonka tuottama raportti esitti lukuisia keinoja internetin sananvapauden rajoittamiseksi. Sananvapautta oikeasti suitsivia ja näistä parodi-aa tekeviä sosiaalisen median hahmoja on vaikeaa erottaa toisistaan.

Suomalaisen kansanvallan elinvoimaisuuden kannalta on uhkaavaa, jos valtiovalta alkaa arvottaa asiapohjaan perustuvia poliittisia mielipiteitä niiden hyväksyttävyyden näkökulmasta. Perussuomalaiset ei hyväksy suometumisen ajan kaltaisen mielipidesensuurin paluuta, jossa vihapuhekortilla hiljennetään moniääninen kansalaiskeskustelu. Puolustamme vahvasti suomalaisten loukkaamattomaa oikeutta sananvapauteen. Kehittynyt demokraattinen maa kestää erimielisyyden ja kovat mielipiteet. On järjetöntä syyttää niitä, jotka ottavat ongelmia esiin.

Sosiaalinen media on edistänyt Suomessakin sellaista mielipidevaikuttamista, joka ei ole päässyt esille perinteisessä mediassa. Erityisesti vallitsevaa järjestelmää kritisoivat, konservatiiviset ja kansallismieliset toimijat ovat pystyneet eri somealustojen kautta viestimään suoraan kohderyhmilleen ilman valtavirtamedioiden suodattamista, mikä on ollut valtava voitto Suomen demokratialle ja kansalaiskeskustelulle.

Vapaa keskustelu sosiaalisessa mediassa on valtaapitävissä ja perinteisessä mediassa ympäri länsimaailman koettu uhkana, koska sen väitetään mahdollistavan vihapuheen leviämisen ja Venäjän ”informaatiovaikuttamisen”. ”Populistien” ja ”äärioikeiston” väitetään rikko- van yhdessä sovittuja sääntöjä vaalien alla viestiessään aktiivisesti sosiaalisessa mediassa. Jo nyt eräät EU-maat, kuten Saksa ja Ranska, ovat kiristäneet otettaan sosiaali- sista medioista säätämällä ankarista uhkasakoista näiden palveluiden tarjoajille, mikäli ne eivät poista tietynlaisia sisältöjä alustoiltaan määrääjassa.

Euroopan komissio taas on valmis esittämään unioni- tason lainsäädäntöä, johon sisältyisi esimerkiksi vaatimus somessa esiintyvien uutisten ”luotettavuuden” arvioin- nista ja ”luotettaviksi” katsottujen uutissivustojen mai- nostamisesta.

EU:ssa on vuonna 2019 hyväksytty uusi tekijänoike- usdirektiivi, joka tulee rajoittamaan keskustelua sosiaali- sissa medioissa. Tekijänoikeusdirektiivin 17. artikla käy- tännössä pakottaa sosiaalisen median yhtiöt asettamaan palveluihinsa automaattiset filtrit, joiden tarkoituksena on estää tekijänoikeuksia loukkaavien sisältöjen julkai- su. Tällaiset filtrit pahimmassa tapauksessa johtavat ajan myötä etenkin meemien katoamiseen, koska some- palveluiden tarjoajat eivät todennäköisesti halua ottaa riskiä tekijänoikeuksien rikkomisesta. Ne mieluummin suodattavat automaattisesti tekijänoikeuksien kannalta vähänkin epäselvän materiaalin. Meemit ovat toimineet tehokkaana politiikan teon välineenä, minkä vuoksi val- tapuolueet ja media tervehtisivät ilolla, mikäli meemien levittäminen somessa vaikeutuisi.

Perussuomalaiset ei hyväksy sosiaalisen median sa- nanvapauden rajoittamista näennäisten syiden varjolla, vaan tähdentää valtaa pitävien, viranomaisten ja mui- den vaikuttavien tahojen ankarankin arvostelun sallimista somealustoilla. Suomen ja muun Länsi-Euroopan yhteiskunnallispoliittiset ongelmat eivät johdu liian va- paasta puheesta, vaan harjoitetun politiikan virheistä, joita kansalaiset perustellusti arvostelevat. Perusteeton sananvapauden rajoittaminen sosiaalisissa medioissa ei tule vähentämään länsimaissa pinnan alla olevia yhteis- kunnallisia jännitteitä, vaan ne löytävät ennemmin tai myöhemmin toisen purkautumiskanavan, jos kansalaiset eivät epäkohdista pääse mielipidettään vapaasti ilmaise- maan.

YLEISRADION ASEMA

Yleisradiolla on perinteisesti ollut tehtävä laadukkaiden dokumenttien, Euroopan yleisradioiden yhdessä tuotta- man ohjelmasisällön ja musiikki- ja muiden taideohjel- mien tarjoajana. Myös suomalaisen kulttuurin ja kielen vaalijana Ylen roolia ei voi vähätellä. Uutis- ja ajankoh- taisohjelmistaan Yle on kuitenkin viime vuosina saanut osakseen perusteltua kritiikkiä. Esimerkiksi maahan- muutto- ja EU-uutisoinnissa Yle ei ole välittänyt siitä, että sen tehtävänä ei ole julistaa kansalle omaa ”totuuttaan”, vaan esittää faktoja ja jättää lukijan tehtäväksi johtopää- tösten tekeminen.

Ylen budjetin paisuminen onnistuttiin pitkälti perus- suomalaisten ansiosta estämään viime vaalikauden ajak- si parlamentarisessa työryhmässä, mutta silti yhtiö yhä käyttää liian suuria summia muun muassa henkilöstöku- luihin, ruotsinkieliseen ohjelmatuotantoon ja amerikka- laisen viihdeohjelmiston ostoihin. Ylen tehtäviin lisätty kulttuurisen moninaisuuden edistäminen aiheuttaa myös yhtiölle tarpeettomia kustannuksia, koska tämä velvoittaa Yleä tuottamaan ohjelmistoa, jossa pyritään esittämään muiden puolueiden kannattama monikulttuurinen yh- teiskuntaprojekti positiivisessa valossa.

Mikäli Ylen journalistinen taso ja tuotannon laatu eivät nouse, pakollisesta Yle-verosta tulee määrääjän jäl- keen siirtyä vapaaehtoiseen Yle-maksukorttiin. Tällöin maksuhalukkaat palveluiden käyttäjät ostaisivat katselu- oikeuden Ylen tv-tuotantoon lunastamalla erillisen mak- sukortin. Yleisradiolakia olisi samalla muutettava siten, että Ylestä tulisi valtion budjettitalouden alainen vain sen radiotoiminnan osalta, kun taas televisioiminnan ra- hoitus perustuisi yksityisten kansalaisten maksukorttien lunastuksesta syntyville tuloille.

Suomalaisen median toiminta ja journalistinen taso ovat monin paikoin huolestuttavalla tasolla. Yleisradio, jonka koko toiminta tuotetaan verorahoilla, on yhtiö, jonka toimintaan voimme halutessamme vaikuttaa po- liittisin päätöksin.

KOTIMAISEN KULTTUURIN JA SUOMEN KIELEN PUOLESTA

Yhteinen kulttuuri vahvistaa kansakunnan identiteettiä ja yhteisöllisyyttä. Toisaalta kulttuuri toimii monenlaisena voimavarana ja parhaimmillaan myös tulevaisuuden kilpailutekijänä. Arvokasta kulttuuria ei ole vain se, joka on jo tehty, vaan myös se, mitä tehdään nyt ja tulevaisuu- dessa. Jokainen ihminen on tavalla tai toisella tekemisissä kulttuurin kanssa päivittäin.

Kulttuurin suhteen pysähtynyt yhteiskunta ei kehity myöskään muilla luovuutta vaativilla alueilla, kuten teknologiassa. Eri taidemuodot ja kulttuurin alueet heittävät tunteita, lisäävät aktiivista kansalaisuutta sekä parhaimmillaan rohkaisevat keskusteluun ja kriittiseen ajatteluun. Kulttuuri tukee ihmisen elinikäistä oppimista ja antaa monenlaisia mahdollisuuksia itsensä toteuttamiseen.

Kattava ja laadukas kirjastoverkko on tärkeässä roolissa suomalaisen sivistyksen ja kansalaisten tasa-arvon näkökulmista. Suomalainen kirjasto on merkittävä kulttuuripalvelu: yli 90 % suomalaisista on sitä mieltä, että on vähintäänkin melko tärkeää, että omalta asuinpaikkakunnalta löytyy kirjasto. Kirjastopalveluja tulee kehittää uuden teknologian tarjoamien mahdollisuuksien mukaan, mutta tämä ei saa johtaa toimipisteiden lakkauttamiseen. Kirjastoilla voi olla monia tehtäviä, mutta toivomme niistä tärkeimmän olevan kielen, kirjallisuuden, sivistyksen ja lukemisen edistäminen.

Lukeminen vähenee kuitenkin kovaa vauhtia, ja lukutaito heikkenee. Vaikka hyviä lukijoita Suomessa on edelleen kansainvälisesti mitaten paljon, heikkojen lukijoiden osuus on merkittävä ja kasvussa. On arvioitu, että jopa 11 prosenttia maamme asukkaista kuuluu heikkoihin lukijoihin, joille jatko-opinnot tai työhön sijoittuminen tuottavat vaikeuksia. Tyttöjen ja poikien väliset erot ovat Suomessa suurempia kuin missään muussa OECD-maassa.

Kulttuuri heijastaa yhteiskuntaa ja historian perintöä, ja sen välittyminen tuleville sukupolville on tärkeää. Suomalaisen kulttuuripalvelujen tarjonnan tulee viestiä kotimaiseen kulttuuriin kytkeytyviä arvoja. Kotimaisen kulttuurituotannon edistäminen on tärkeää, jotta se säilyttää asemansa nykypäivän globaalissa maailmassa, jossa kansallinen kulttuurituotanto uhkaa helposti jäädä kansainvälisten alan trendien jyräämäksi. Impivaaralle on paikkansa, mutta emme me sulje silmiämme uudeltaakaan, kunhan se on hyvää, laadukasta, hyödyllistä, esteettistä tai jotenkin muuten positiivista.

Suomalaisen kulttuurin tulee olla läsnä myös koulujen arjessa ja opetussuunnitelmissa. Haluamme kulttuurin, sivistyksen ja taiteen opetusta – emme monikulttuurista propagandaa tai poliittista ideologiaa lasten pään menoksi. Perussuomalaiset haluaa säilyttää joulujuhlat ja -kirkot, ylpeästi laulettavat enkeli taivaat ja suvivirret.

Suomen kielen ja kotimaisen kirjallisuuden tukeminen ovat keskeisessä asemassa tulevaisuutemme kannalta. Englannin ylivalta ja maahanmuutto haastavat suomen kieltä monella rintamalla. Kielemme rappio ei kuitenkaan ole mikään luonnonvoima. Meidän on ryhdyttävä

vastaiskuun – suomen kieltä tulee aktiivisesti suojella, oikeakielisyyttä edistää ja kaikilta vaatia kielemme osaamista. Äidinkielen opetusta tulee lisätä, ja peruskoulun vaatimustasoa nostaa. Etenkin poikien osaamiseen on kiinnitettävä paljon enemmän huomiota, sillä syrjäytyminen juontaa usein lapsuuteen ja peruskouluikään – sekä huonoon lukutaitoon.

Suomalaiset muotoilijat, muusikot, kuvataiteilijat, kirjailijat ja urheilijat edesauttavat maan tunnettavuutta ja luovat Suomi-kuvaa maailmalla. Tämä tekee maasta kiinnostavan, luo kontakteja ja lisää myös turismia. Suomessa on taiteen ja kulttuurin alueella erittäin kovatasoisia tekijöitä, mikä on pitkälti korkeatasoisen koulutusjärjestelmämme ansiota.

Valitettavasti kulttuurimme tuntuu monin paikoin olevan lokeroitunutta toistamaan tietynlaista maailmankuvaa ja tietynlaisia arvoja. Monilla taiteenaloilla haikahtaa ihan yhtä tunkkainen taistolainen haju kuin joskus vuosikymmeniä sitten. Sosialismin aate on sävyttynyt hieman eri tavoin – monikulttuurisuutta, feminismiä ja muita nykypäivän kovaäänisiä mutta kovin onttoja ideologioita.

Kaiken lisäksi kulttuurin sisällä suoranainen korrupatio ja erilaiset hyväveliverkostot nostavat usein päätään. Pahimmillaan näillä on yhteytensä poliitikoihin ja poliittiseen valtaan, mistä seuraa, että myös rahaa jaetaan tiettyä poliittista suuntausta edistäville taiteilijoille.

Perussuomalaiset haluaa, että kansallismielinen ja suomalaisuudesta ylpeä ajattelumallimme ja historiallisesta taustastamme kumpuava kulttuuri tulee vahvistumaan. Meidän ei pidä antaa omaleimaisuuttamme pois.

JOTAIN RAJAA TAITEESEENKIN

Valtion rahoittaman kulttuuritarjonnan lähtökohtana tulee olla mahdollisimman laajaa ihmisjoukkoa koskevien palvelujen ylläpitäminen ja kehittäminen. Valtion kulloistenkin ihanteiden mukaiset ”oikeamieliset” projektit eivät tarvitse veroeuroja. Emme kaipaa enempää suuresti tuettua eliittikulttuuria oopperoineen, mutta emme myöskään sen vastakohtaa, kakkakulttuuria.

Vastikään kaksi kuvataiteilijaa sai 223 000 euroa säätiön apurahaa tutkiakseen ulosteita. Projektista syntyy taideteokseksi käymälä, johon taiteen kuluttajat pääsevät antamaan panoksensa.

Yksi taiteen tehtävä on varmasti ravistella ja järkyttää. Meidän mielestämme kakka ei kuitenkaan täytä edes tätä tehtävää. Järkyttävää on ainoastaan se, että kakkakulttuurille pitää antaa rahaa. Jokainen tehköön omilla euroillaan mitä tahtoo, mutta valtion hallinnoimia kansalaisten

verorahoja ei suoraan eikä epäsuoraan pidä tällaisiin projekteihin panna.

Rahoitusjärjestelmää tulee kaiken kaikkiaan tuulettaa ja purkaa ideologista ja politisoitunutta toimintakulttuuria. Perussuomalaiset haluaa toimia kotimaisen kulttuurin puolesta.

Suomalainen taide kiinnostaa ja myy, kun sitä myydään. Kansainvälisten väylien löytäminen on tärkeää, ja siihen kannattaa panostaa. Suur tapahtumien ja muiden kansainvälistä kiinnostusta nauttivien tapahtumien järjestäminen on Suomelle etu. Tällaisten välilliset vaikutukset monille elinkeinonharjoittajille ovat merkittäviä.

Meidän on syytä olla ylpeitä Suomesta ja suomalaisuudesta ja viedä kulttuuriamme, korkeatasoista taidettamme ja osaamistamme maailman tietoisuuteen. Lisääntyvä kulttuurivienti vahvistaa työllisyyttä ja kulttuurintuotannon taloudellista perustaa.

Valtiota ei tarvita apuun kaikkialla. Taide, jolle ei ole minkäänlaista aitoa kysyntää, ei yleensä ole kovin merkittävää. Yritys yhteistyön vahvistaminen ja sponsorien löytäminen ovat järkeviä keinoja myös taideoilla. Myös bisneksessä arvostetaan yhä enemmän taiteen tuomaa ”pehmeyttä”, jota yritys voi tarjota kulttuurikokemusten kautta työntekijöilleen ja asiakkailleen.

Perinteisiä teattereita, orkestereita, museoita ja näytelyitä ei saa unohtaa, ja alueellisen taide- ja kulttuuripalvelujen kehitystyön jatkuvuus tulee taata maanlaajuisesti. Kulttuurialojen opiskelun järjestämisessä tulee ottaa huomioon oppilaitosten alueellinen jakautuminen. Oppilaitosten merkitys paikalliselle kulttuuritarjonnalle on merkittävä, ja liiallinen keskittäminen kasvukeskuksiin heikentää harvemmin asuttujen alueiden kulttuuripalvelujen tarjontaa entisestään.

Alueellisen kulttuurin erikoisuuksien ja vahvuuksien tuotteistamista on hyödynnettävä paremmin. Jokaisella maakunnalla on oma ainutlaatuinen historiansa sekä kulttuuriset ominaispiirteensä liittyen esimerkiksi taiteeseen, urheiluun, ruokaan, arkkitehtuuriin ja elinkeinoihin.

Erilaiset taide- ja kulttuuritapahtumat vaikuttavat positiivisesti alueen elinkeinoelämään ja sen kehittämiseen. Kulttuurisesti tapahtumarikas paikkakunta lisää myös asukkaiden viihtyvyyttä ja elinvoimaa. Kulttuuriturismi ja elämyksien etsiminen ovat kovassa kasvussa myös kansainvälisesti, ja omaleimaisella maallamme on paljon annettavaa.

Suurimmat kulttuuritapahtumat Suomessa keskittyvät verrattain lyhyeen kesäkauteen. Ympäri vuotisen ja maakunnallisesti kattavan kulttuuritarjonnan mahdollistaminen edellyttää vahvasti myös talvitapahtumien kehittä-

mistä. Tyhjen tilojen tarjoaminen kulttuuritoiminnan käyttöön ja pienten paikkakuntien huomioiminen alueellisessa kokonaisuudessa palvelevat näitä tavoitteita.

TAIDE JA KULTTUURI HYVINVOINTITEKIJÖINÄ

Taide ja kulttuuri vaikuttavat ihmisen hyvinvointiin ja mielenterveyteen. Vapaaehtoinen ja aktiivinen kulttuuritoimintaan osallistuminen lisää yhteisöllisyyttä ja osallistuvuutta ja ehkäisee syrjäytymistä ja yksinäisyyttä kaikissa ikäluokissa. Kulttuuriharrastukset kuten musiikki, tanssi, kuvataide, elokuvat, näyttämötaiteet, sanataide ja valokuvaus tuovat ihmisen arkielämään mielekkyyttä.

Taide- ja kulttuuritoiminnan käyttämisestä kuntouttavassa toiminnassa on pitkät perinteet. Kulttuuria viedään yhä enenevässä määrin terveyden ja hyvinvoinnin edistämistyöhön ja ennaltaehkäiseviin palveluihin. Musiikki, kuvataiteet ja kirjallisuus ovat tutkitusti eheyttäviä taidemuotoja. Tämän suuntauksen olisi hyvä jatkaa. Perussuomalaiset haluaa, että kulttuuria viedään sinne, missä ihmisetkin ovat.

Lasten ja nuorten kulttuurikasvatus on tärkeää. Eri taidemuodot tarjoavat lapsille ja nuorille pedagogista hyvinvointia. Niiden tuottama hyvinvointi perustuu pitkälti kokonaisvaltaiseen ilmaisuun, käsillä tekemiseen, oman kehon hallintaan ja omien tunteiden purkamiseen. Ne motivoivat, kohottavat itsetuntoa ja tuottavat onnistumisen tuntemuksia myös sellaisille lapsille ja nuorille, joille perinteiset lukuaineet voivat tuntua vaikeilta.

Taide on parhaimmillaan silloin kun se kohoo arjen huolten, yhteiskunnassa ihmisiä repivien erimielisyyksien ja poliittisten ideologioiden yläpuolelle antaen sielulle ja mielelle kokonaisvaltaisia kokemuksia.

Taiteella on suuri voima ja mahdollisuus yhdistää ihmisiä. Taiteen universaali kieli antaa mahdollisuuden kasvattaa yhteishenkeä, jolla on aina ollut yhteiskuntaa vahvistava vaikutus. Tämä olisi hyvä ottaa huomioon kulttuuriavustuksia ja määrärahoja jaettaessa. Nykyään vaikuttaa siltä, että ihmisiä eri tavoin erottelevia lokeroita halutaan päinvastoin vahvistaa – luodaan vastakkainasettelua, tuetaan tietynlaisia ideologioita ja jaetaan rahaa esimerkiksi rasmin vastustamisen nimissä tahoille, joilla on hyvin vahva poliittinen viritteisyys ja pyrkimys pönkittää taideprojekteillaan omaa sanomaansa poliittisia vastustajiaan vastaan.

Taiteen on toki tarkoitus herättää keskustelua ja tuoda esiin uusia ja kriittisiä näkökulmia, mutta verorahoin kustannettuna sen täytyy palvella laajempaa joukkoa ja

tarjota muitakin vaihtoehtoja kuin läpipolitisoidun vihervasemmistolaisen maailmankuvan.

Taidekentän pienissä ja sisäänpäin lämpiävissä piireissä odotetaan tietynlaista yhteiskunnallista ajattelua. Työmahdollisuudet taidekentällä vähenevät, mikäli edustaa tähän nähden ”väärää” mielipiteitä tai maailmankuvaa.

Sen sijaan, että tuetaan erikseen sadoilla tuhansilla euroilla monikulttuurisuutta, rasismin vastustamista, feminististä taidetta ja muuta ideologista sisältöä, olisi yhteiskunnan kannalta kauaskantoista ja tasa-arvoista suunnata nämäkin määrärahat suoraan lapsille ja nuorille esimerkiksi koulu yhteistyön kautta, mikä mahdollistaisi monenlaisia kulttuurivierailuja ja projekteja. Näin kulttuuri tavoittaisi tasapuolisesti eritaustaiset lapset ja nuoret ja tukisi kulttuurikasvatusta ja vahvistaisi osallisuutta yhteiskunnassa.

RUUMIINKULTTUURIA JA LIIKETTÄ ELOON

Fyysinen ja henkinen hyvinvointi kulkevat tutkitusti käsi kädessä. Fyysisesti aktiivinen elämäntapa vähentää esimerkiksi ylipainon, kakkostyyppin diabeteksen sekä erilaisten tuki- ja liikuntaelinsairauksien riskiä. Liikunnan avulla voidaan ennaltaehkäistä ja vaikuttaa uupumukseen ja masennukseen. Liikunnan harrastamiseen liittyy usein tiiviisti yhteisöllisyys. Monipuolisten positiivisten vaikutusten vuoksi valtion on pyrittävä kehittämään liikuntapalveluja ja kannustettava kansalaisia liikkumaan yksin ja ennen kaikkea yhdessä.

Työssä jaksaminen on ajankohtainen ongelma. Työkyvyttömyydestä aiheutuu valtiolle vuosittain merkittävät kustannukset. Eläkeiän noston seurauksena suomalaisten työkyky asetetaan entistä kovemmalle koetukselle.

Työkykyyn vaikuttaviin tekijöihin voidaan usein vaikuttaa elintapoja muuttamalla eli esimerkiksi lisäämällä terveellisen ruoan ja liikunnan määrää. Kansantalouden näkökulmasta työhyvinvointiin kannattaa investoida, ja liikunnan kokonaisvaltainen edistäminen on yksi konkreettinen toimi työhyvinvoinnin edistämiseksi. Lisäksi liikunnan avulla voidaan ehkäistä kustannustehokkaasti syrjäytymistä ja masennusta. Liikunnan hyödyt yhteiskunnalle ovat erittäin monimuotoisia. Liikkumattomuuden kokonaishintaa on vaikea määritellä tarkasti, mutta sen voidaan varmuudella todeta olevan miljardiluokkaa.

Lähtökohtana liikuntapalvelujen kehittämisessä tulee olla mahdollisimman laadukkaiden ja monipuolisten harrastusmahdollisuuksien tarjoaminen kaikkialla Suomessa. Kilpa- ja huippu-urheiluun tulee myös panostaa,

mutta kansallisen liikuntapolitiikan ensisijaisena tavoitteena tulee olla tavallisten kansalaisten liikuttaminen.

Sosioekonominen tausta vaikuttaa liikunnan harrastamiseen. Liikuntaharrastusten kallistuessa yhä harvemalla on varaa harrastaa. Monet lasten ja nuorten harrastamat lajit maksavat jo niin paljon, että monilapsisissa keskituloisissakin perheissä harrastaminen on uhattuna. Tästä johtuen liikuntapolitiikan yksi keskeisistä tavoitteista tulee olla liikunnan harrastamisen organisointi ja tukeminen siten, että mahdollisimman monella on varaa harrastaa.

Liikuntapaikkarakentamista ja liikuntapaikkojen ylläpitoa tulee tukea koko maassa, jotta kaikille voidaan tarjota mahdollisimman tasapuoliset mahdollisuudet huolehtia fyysisestä kunnostaan. Tieto liikunnan monipuolisista hyödyistä on avainasemassa fyysisesti aktiivisen elämäntyylin yleistymisen näkökulmasta. Näin ollen liikuntakasvatuksen ja valistuksen sekä ajankohtaisen tutkimustiedon merkitys on suuri.

Liikuntakasvatuksen näkökulmasta koulu on paras vaikutuspaikka. Liikuntakasvatuksen sisältöä tulee kehittää, ja sen määrää lisätä jokaisella koulutusasteella alkaen päiväkodista. Peruskoulun liikunnan ja terveystiedon opetuksen olla mielekästä ja monipuolista. Koululiikunnan sisällössä tulee lajiosaamisen sijaan painottua hyvinvointi ja yleinen fyysisen kunnan ylläpito.

Myös välituntien pitää liikuttaa – tämä on erityisen tärkeää, koska luurit ja muut laitteet vievät aikaa yhä enemmän. Jo pienten lasten ryhti alkaa olla niin sanottu puhelinryhti. Erityyppistä koulujen yhteydessä tapahtuvaa liikuntakerhotoimintaa tulee kehittää ja kouluympäristön harrastamismahdollisuuksia parantaa siten, että ne palvelevat lapsia ja nuoria vapaa-aikana ja kannustavat liikuntapainotteisiin harrastuksiin.

Huippu-urheilussa olisi erityisen tärkeää, että sen hallinnollisia rakenteita uudistettaisiin ja kevennettäisiin niin, että raha menisi nykyistä enemmän ”kentälle”. Ei ole järkevää, että huipulla urheilevat tai sinne vakaasti pyrkivät urheilijat joutuvat kikkailemaan toimeentulonsa kanssa. Myös urheilijoiden opiskelu kaipaa joustavoittamista.

PERUSSUOMALAISET